

1. WR-AUW!

‘Wrow, snif.’

Dolfje Weerwolfje veegde verbaasd over zijn behaarde wang.

Hij voelde iets nats.

‘Wat is dat?’

Een traan?

Waarom...’

Hij haalde zijn schouders op.

‘Er was iets ergs, geloof ik.

Maar ik weet het niet meer.’

Hij legde zijn weerwolenkop in zijn nek en brulde:

‘Wrow!

Ik wil het niet weten!

Ik heb geen zin om verdrietig te zijn.

Ik wil lol maken.

Waar ben ik eigenlijk?’

De grond schommelde onder zijn voeten.

Dolfje keek omlaag.

Een hangbrug van hout.

En daaronder was water!

Druppels spatten tegen zijn brillenglazen.

Onder hem gleeed iets langzaam door het water.

Een grote, groene gedaante met ribbels op de rug en een lange staart.

Even gluurden glanzende ogen omhoog.

Een grote bek klapte open en toonde rijen scherpe tanden.

De staart sloeg hard op het water.

KLAP!

Van schrik sprong Dolfje op.
Toen was het groene wezen verdwenen.
Dolfje krabde op zijn kop.
Krokodil?
Hij keek om zich heen.
Overall slingerden groene planten.
Hij zag hangbruggen en vijvers.
Dikke bomen met grote, groene bladeren.
'Wrow, wat leuk!
Volgens mij ben ik in een dierentuin.
Jammer dat Noura er niet bij is.'
Even voelde hij een steek van pijn.
Wat raar!
Dat erge had dus met Noura te maken.
Samen met zijn beste vriendinnetje was hij...
Hij schudde zijn kop.
Niet aan denken!
Plotseling klonk er een luid getetter in de verte.
Verbaasd keek Dolfje op.
Was er ergens een feestje met volle maan?
'Een dierentuinfestje?'
Vlug rende hij de hangbrug af.
'Van een feestje word ik vast vrolijk.'

2. WERVELWIND

Whoesj!

Bladeren stoven op, toen Dolfje voorbij rende.

Zoekend keek hij om zich heen.

De volle maan scheen op de paden en de bomen.

‘Wrow, waar is dat feestje?’

Even bleef hij staan bij het verblijf van de leeuwen.

Daar klonk gesnurk.

‘Wrow, hier is geen feestje, geloof ik.

Daar liggen ze alleen maar te slapen.’

Snel rende hij verder.

Een paar giraffen keken nieuwsgierig uit hun hok.

‘Dag langnekken,’ gromde Dolfje en hij rende verder.

Opnieuw hoorde hij getetter.

Het klonk nu erg dichtbij.

Dolfje rende voorbij een boom, een bocht om.

Daar stonden twee kolossale dieren.

De volle maan scheen op hen.

Twee dikke olifanten keken Dolfje verbaasd aan.

Hun slurven vormden vraagtekens.

‘Wie is die aangeklede figuur?’ tetterde de ene.

‘Het is midden in de nacht.’

Dolfje lachte.

Wat grappig dat hij de olifanten kon verstaan.

‘Hij lijkt niet op een mens,’ tetterde de andere.

‘Hij lijkt meer op een aangeklede wolf.’

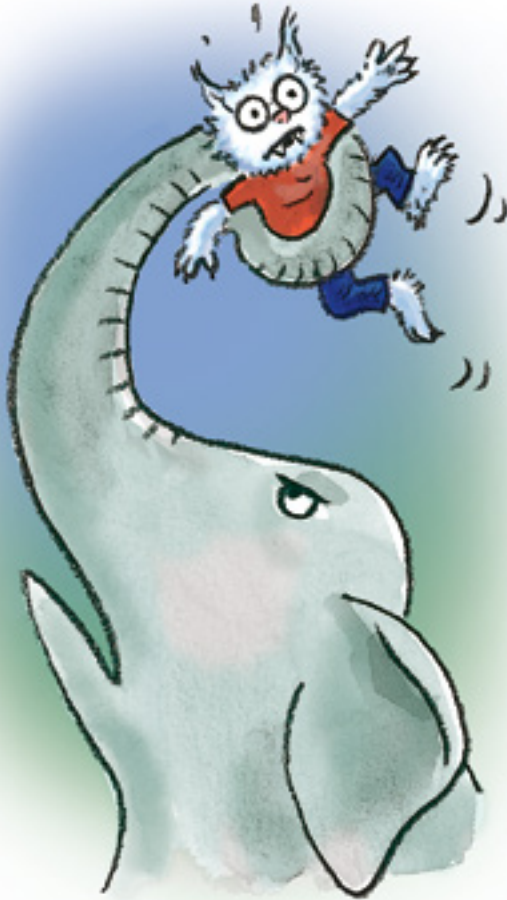
‘Een wolf met een brilletje?’

Dat heb ik in mijn lange olifantenleven nog nooit gezien.’

Dolfje stak twee klauwen in de lucht.

'Wrow, hallo, grote jongens.
Dus jullie waren die toeters.
Ik dacht dat er een feestje was.
Ik ben Dolfje Weerwolfje.
En wie zijn jullie?'
De twee olifanten keken elkaar geschokt aan.
Toen keken ze weer naar het weerwolfje.
Hun slurven krulden gevaarlijk.
'Jongens?' tetterden zij tegelijk.
'Toeters?'
Hoe durf je, vreemd... wolvenjoch!
Wij zijn geen *jongens*!
En zeker geen *toeters*.
Wij zijn dames, olifantendames op leeftijd!'
'Sorry,' mompelde Dolfje.
'Eigenlijk was ik een beetje bedroefd.
Maar toen dacht ik dat hier een feestje was.
Ik hoorde jullie toeters en dacht...'
Een van de twee haalde uit met haar slurf.
'Nou zegt hij het weer!'
'Niet doen, Amalia,' trompetterde de andere.
'Hij is maar een klein...'
Te laat!
'Wrow, wat doet u?' gromde Dolfje.
De machtige slurf slingerde als een vuist door de
lucht.
Dolfje wilde bukken.
BAF!
'Wr-auw!' riep hij.
Hij vloog door de lucht.
Recht op een dikke boom af.
'Nee!' gromde Dolfje.

Hij zwaaide hulpeloos met zijn klauwen.
Toen knalde hij tegen de boom aan.
KNOTS!
Dolfje zag niets meer.

3. WIE BEN IK?

Er bonkte iets in Dolfjes hoofd.
Hij lag doodstil, ogen dicht.
Waarom hield dat gebonk niet op?
In de verte hoorde hij stemmen.
'Oeps,' zei de ene.
'Oei, oei!' zei de andere.
'Ik heb het al vaker gezegd.
Jij kent je eigen kracht niet, Amalia.'
'Sorry, hoor, Denise,' zei de ene.
'Het was niet mijn bedoeling om dat weerwolfje
bewusteloos te slaan.
Het ging per ongeluk.
Maar hij was wel erg brutaal.
Toch?'
Van wie zijn die stemmen, dacht Dolfje.
En over wie hebben ze het?
Hij kreunde zachtjes.
De hoofdpijn werd al minder, maar hij bleef stil
liggen.
Weer hoorde hij de stemmen.
Duidelijker nu.
'Een weerwolf dus.'
'Weet jij wat dat is, Amalia?'
'Natuurlijk!
Een mens, die af en toe in een wolf verandert.
Dat gebeurt alleen met volle maan.
En de nacht ervoor en de nacht erna.'
'O, echt waar?'
'Alsof dat zo bijzonder is!

Wij zijn altijd olifant.
Of het volle maan is of niet!’
‘Precies, Amalia.
Je hebt helemaal gelijk.’
Olifant, dacht Dolfje.
Weerwolf?
Waar hebben zij het over?
‘Zou hij...’ zei de Amalia-stem.
‘Ik bedoel, hij zal toch niet...
Het is wel een watje, hoor!
Om zo maar om te vallen van zo’n klapje.’
Er klonk een hard snuivend geluid.
‘Nou ja, jij bent best... eh zwaar, Amalia.
Geef het maar eerlijk toe.
Een kilootje of drieduizend weeg je wel.
Dat hele gewicht zat in die klap.
Een klap van een olifant komt aan als een... eh,
vrachtwagen!
Dus je hebt hem flink gemold.
Moet je zien!
Zijn kleren zijn helemaal aan flarden.
Waarschijnlijk is die weerwolf hartstikke doo...’
‘Nee, niet zeggen!
Ik wilde hem echt niet doodslaan.’
Er klonk luid gesnotter en getoeter.
Op dat moment kreunde Dolfje hardop.
Hij drukte zijn klauwen tegen zijn oren.
‘Wrow, wat een herrie, zeg!
Is dat een scheepstoeter?
Wat is er gebeurd?’
Hij deed zijn ogen open.
Voor hem stonden twee reusachtige grijze beesten.

'Wrow, wie... olifanten?'

'Hij lééft!' juichte de ene olifant.

Dolfje zag dat er tranen uit haar ogen sprongen.

'Jahoe, alles is goed, Denise!'

'Hoera, Amalia!'

De twee olifanten maakten kleine sprongetjes van geluk.

Ze dansten om elkaar heen, slurf in slurf.

'Hij lééft, hij lééft!'

De aarde dreunde ervan.

DOEM! DOEM!

Dolfje krabde achter zijn spitse witte oren.

'Dansende olifanten?'

Denise? Amalia?'

Maar... wie ben ik?'

Verbaasd voelde hij aan zijn gezicht.

Haar!
Zijn gezicht zat vol haar!
Ook zijn oren waren harig.
En spits.
Plotseling sprong hij op.
Paniek raasde door zijn lijf.
Verdwaasd keek hij om zich heen.
Links, rechts.
'WROW! WIE BEN IK?'
Hij draaide om zijn as, tolde in het rond, wist niet
waar hij heen wilde.
Toen begon hij te rennen.
'Wacht!' tetterde Amalia.
'Ik weet wie jij bent, vent!
Jij heet...'
Maar Dolfje luisterde niet meer.
Zo hard als hij kon rende hij weg...

4. KIETELDOOD

Timmie Vriends klopte op de deur van Dolfjes kamer.
'Wakker worden, luilak.
Het is halfdrie in de middag.'
Er kwam geen antwoord.
Timmie giechelde.
Wacht maar, dacht hij.
Zachtjes duwde hij de deur open.
Hij nam een aanloopje en sprong op Dolfjes bed.
'KIETELDOOD VOOR DOLFJE!'
Er gebeurde niets.
Er klonk geen grom.
Niemand bewoog onder het dekbed.
'Hè?' zei Timmie.
Het bed was koud en leeg.
Timmie rende de trap af, de keuken in.
Daar zaten vader en moeder aan de keukentafel.
Vader droeg een goudkleurige tuinbroek en badslippers.
Op zijn hoofd stond een theemuts die op een olifant leek.
'Hebben jullie Dolfje gezien?' hijgde Timmie.
Moeder aaide Timmie over zijn hoofd.
'Dolfje slaapt vast nog.
Het was toch volle maan?
Dus hij is de hele nacht op pad geweest.'
Vader zuchtte.
'Gaaf!
Lekker huilen naar de maan met Noura en Leo.'
Moeder glimlachte.
'Soms is hij zo moe dat hij de hele volgende dag blijft slapen.'

Timmie schudde zijn hoofd.
'Dolfje is niet in zijn slaapkamer.'
'Wat raar!' zei pa.
'Hier beneden is hij ook niet.
Er zal toch niets gebeurd zijn?'
'Geen paniek,' zei moeder.
'Noura weet vast wel waar hij is.'
Vlug liep Timmie naar de telefoon.
Voor hij zijn hand uitstak, rinkelde het toestel al.
Timmie greep de hoorn.
'Dolfje?' vroeg hij meteen.
'Nee, met Noura.
Is Dolfje vannacht veilig thuisgekomen?'
Noura's stem bibberde een beetje.
Timmie kreeg een naar voor gevoel.
'Nee, ik wilde jou net bellen, Noura.
Weet jij waar hij is?'
Aan de andere kant van de lijn klonk een zachte
snik.
'Noura, wat is er gebeurd?'
Even was het stil.
'Dolfje was bij mij,' zei Noura toen.
'Wij zouden samen naar het Weerwolvenbos gaan.
Naar opa weerwolf.
Maar Dolfje is boos weggerend.
Nee, eigenlijk was hij boos én verdrietig.'
Timmie snapte er niets van.
'Waarom was Dolfje verdrietig, Noura?'
Opnieuw hoorde Timmie een snik.
'Om iets wat ik hem moest vertellen, Timmie.
Iets wat ik heel akelig vind.
Maar... dat vertel ik wel een andere keer.
Ik hoop dat hij niet is verdwaald.

Heel alleen en zielig.’
Ze begon te huilen.
‘Dat komt door mij!’

